

Yazar Hakkında

Sahra Hazal Kaleli 1991 yılında Ankara'da doğdu. Üç yaşında okumayı öğrendi. Kitaplarla, masallarla ve müzikle büyüdü. Ankara Fen Lisesi'ni bitirdikten sonra ODTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. Aselsan'da Uzay Teknolojileri'nde mühendis olarak çalışmaya başladı.

Aselsan'dan "kendi" yolunu çizmek üzere istifa ettikten sonra Hilti ve TAİ'de çalıştı. Yaratıcılığını kullanabileceği bir alanda çalışma arzusunun peşinde, eşi Emir Artık ile birlikte dijital pazarlama alanında faaliyet gösteren BeyondX Consulting'i kurdu. Günlerini hikâye anlatarak ve markalara danışmanlık yaparak geçiriyor (biraz da düşünerek).

DESTEK YAYINLARI: 1919

KİŞİSEL GELİŞİM: 366

SAHRA HAZAL KALELİ / İÇİMDEKİ BEN'E MEKTUPLAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Özlem Küskü

Kapak Tasarımı: Deniz Eroğlu

İllüstrasyonlar: Deniz Eroğlu

Kapak İllüstrasyonu: Aleyna Şahintaş

Son Okuma: Devrim Yalkut

Sayfa Tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Destek Yayınları: Nisan 2024

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-6051-00-3

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu/İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

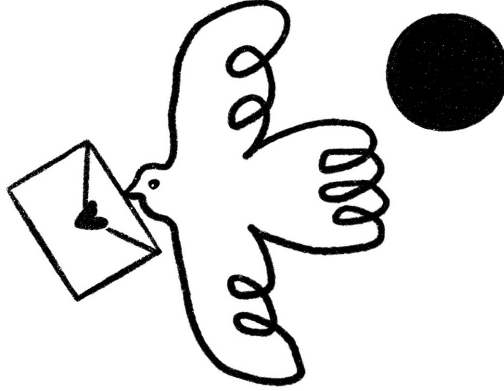

Destek Dukkan

içimdeki ben'e mektuplar

*Kırılganlıklar çağında insan olmanın yükünü
taşıyan ve evini özleyen herkese*

Sahra Hazal Kaleli

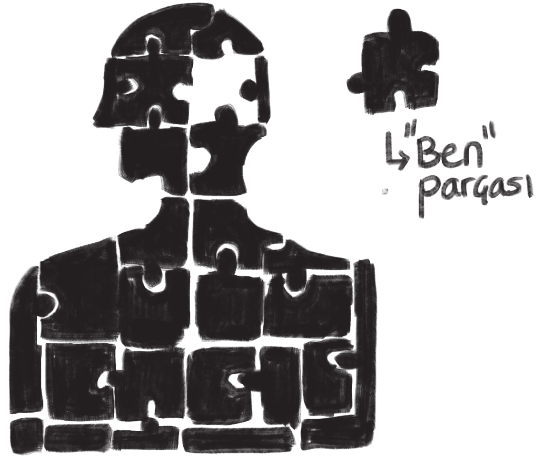
İçindekiler

Giriş.....	II
1. Mektup / Var Olmanın Gürültüsünden Yorulan Parçama	15
2. Mektup / Tanrı'nın Çocuklarına	19
3. Mektup / İçimdeki Yıldız Tohumlarına	21
4. Mektup / İçimdeki Dünyaya.....	27
5. Mektup / Kanayan Bacağına Rağmen Koşmayı Bırakmayan Parçama.....	39
6. Mektup / Cururu Kurbağaları ve Nilüfer Çiçekleri	35
7. Mektup / Kendini Arayan Parçama.....	45
8. Mektup / Kim Olduğunu Başkalarının Ona Söylemesine İzin Vermeyen Parçama	49
9. Mektup / İçimdeki Kaybolma Birimi ve Dağınıklık Bürosu'na	53
10. Mektup / Şair Lokantasında Unuttuğum Parçama	59
11. Mektup /Yıldızların Kiyısında, Bir Salıncakta Bıraktığım Parçama	63
12. Mektup / Atılmamış Çöpler ve Küflenmiş Yükler	67
13. Mektup / İçimdeki Güneş'in Güneş'ine.....	69
14. Mektup / Merhaba, Ben Hiç Kimse!	73
15. Mektup / Kendini Hiçbir Zümreye Ait Hissetmeyen Parçama.....	77
16. Mektup / Beni Yargılayan Parçama	81

17. Mektup / Varoluşun Büyüsüne Kapılan Parçama	85
18. Mektup / Sürüden Ayrı Düşmüş, Kınalı Koyuna.....	89
19. Mektup / Eskisi Gibi Olmayacak Olan Parçama	95
20. Mektup / Yıldız Kanından Yapılmış Evrene, Eskizleri Henüz Renklenmemiş Tanrı'ya... ..	99
21. Mektup / Yılan Prenslere ve (Yeterince Giyinmeden) Soyunmaktan Korkanlara.....	105
22. Mektup / O'na Hep Âşık Olan Parçama.....	111
23. Mektup / Masallara İnanan Parçama	119
24. Mektup / Minnacık Bir Umuda	123
25. Mektup / Hep Çocuk Kalan Parçama	127
26. Mektup / Işıltısını Büyürken Kaybetmiş Çocuklara	131
27. Mektup / Renklerini Yitiren Parçama.....	135
28. Mektup / İçimdeki İşe Alım Müdürlüğüne Açık Mektup.....	141
29. Mektup / Yaralı ve İncinmiş Çocuklara	147
30. Mektup / Karanlıktan Korkan Parçama	151
31. Mektup / Düş Odaları, Kozmik Açgözlülük ve Denizaneleri	155
32. Mektup / Noktasız Cümleler Manifestosu.....	159
33. Mektup / Kalabalıktan Uzakta, Kelimelerin Peşinde.....	167
34. Mektup / Fosforlu Öfkeme.....	169
35. Mektup / Işığını Kaybetmiş Yıldıza	173
36. Mektup / Tesellim, Düşlerim ve En Büyük Hazine.....	175
37. Mektup / İçimdeki Yalnızlığa... ..	181

38. Mektup / Denizin içindeki dağlara, baharın içindeki yağmura, hangi sahilde biteceğini hiçbir zaman bilemeyeceğimiz dalgalara ve insanın içindeki insana...	185
39. Mektup / Kara Delikler ve Sıkışmış Nefesler	191
40. Mektup / Turuncu Terlikler ve Yayla Çorbası	195
41. Mektup / Gecenin Başboş Yıldızlarına	201
42. Mektup / Kendi Dünyasını Yaratın, İçindeki Tanrı Parçacıklarını Görmeye Cesareti Olan Parçama	205
43. Mektup / Arılara, Polenlere ve Geç Gelen Bahara	209
44. Mektup / Hiç Bitmeyen Yağmura	213
45. Mektup / İçindeki İnci'ye	217
46. Mektup / Güneşin Duası	223
47. Mektup / Mızızlık Masalı ve Çöpleri Alan Rüzgâr	227
48. Mektup / Kapıya Dair, Sana Ait	233
49. Mektup / Özgürlüğün Manifestosu	237
50. Mektup / Doğmamış Ben'lere ve Henüz Yazılmamış Mektuplara	241
51. Mektup / Hiç Çocuk Olmamış ve Hep Çocuk Kalmış Gibi	245
52. Mektup / Bulutlar Ölmez	247
53. Mektup / Hayatı Kullanma Kılavuzu	251
Son Söz	255

“Babama ve anneme...”

"Ben" sandığım şey kaç parça içimde?

Giriş

Hem dünyayı yazasım var hem dünya kadar susasım. “Ben” sandığım şey kaç parça içimde?

Pencerenin önünde oturmuş, kuş seslerini dinliyorum. Zihnimdeki gürültüyü, içimdeki çelişkileri düşünüyorum.

Kim haklı, kim masum, kim güçlü, kim düştü bilmiyorum. Bu seslerin kime ait olduğunu, zihnimde ne yaptıklarını; hangisine “ben” dediğimi bilmiyorum.

Ruhumun kenarından köşesinden tutmuşlar, çekiştirdikçe çekiştiriyorlar. İçimdeki kavgayla baş edemeyen “ben” saklanacak bir yer arıyorum kendime.

Kendinden saklanabilir mi insan, bilmiyorum. Kendini kendinden saklayabileceğin kadar gizli bir yer var mı dünyada?

Sadece yorulduğumu biliyorum, biraz sessizliğe ihtiyacım olduğunu. Ruhumun çekiştirilmemeye, bütün hissetmeye özlem duyduğunu.

Tek tek hepsinin gözlerine bakıyorum: Hiçbiri değilim.

Hiçbiri değilim ve her biriyim. Ruhumdaki dengeler, sessizlikler, kavgalar, ikilemler... Aynılıklar, ayrıklıklar, çelişkiler, yansımalar... “Ben” dediğim şey onlara ne kadar yakınsa o kadar uzak, ne kadar kaçarsa o kadar tuzak.

Bildiğim tek şey, bunu dünyada benden daha iyi yapabilecek tek bir kişi daha olmadığı. İyisiyle kötüsüyle, kabalık ve kalabalıkla “ben olmak”... Kavgasında, barışında, tezadı ve günahıyla “ben olmak”... Sadelikte incelikle, incinmeme umuduyla “ben olmak”... Her gün başka bir “ben” olabileme ihtimaliyle...

Pencerenin önünde oturmuş kuş seslerini dinliyorum.

İçimde kavga çıktığında penceredeki baharı duyabildiğim için minnet duyuyorum hayata. Dünya gürültülü bir yer olduğunda içimdeki kuş seslerini duyabildiğim için...

Sahi, “ben” sandığın şey kaç parça içinde?

Gün doğana dek yürüyeceğiz.
Yalnız değilsin, hiçbirimiz yalnız değiliz.

1. Mektup

Var Olmanın Gürültüsünden Yorulan Parçama

Bu yaşta, bu sende, bu sen'le geçirdiğin ilk ve son an...

Bir sonrakine hepsi değişmiş olacak.

Zor geliyor, biliyorum.

Karar vermek, adım atmak, olan bitenle başa çıkmak...

(Olmayan ve bir türlü bitmeyenler dahil.)

Yalnız hissediyorsun kendini. Ayrı düşmüş, yabancı kalmış, uzaydan gelmiş gibi...

Mevsim kış. Gökyüzünün mavisi görüş alanından çıkmış, yağmur çiseliyor. Yalnızlık bazen zor geliyor. *Bazen mi?*

Hemen çözmek zorunda değilsin. Bekleyebilir.

“Yolunda Gitmeyenler Listesi”ne yazarsın adını. Çözülecekler Listesi, Tamamlanacak Meseleler Defteri... Özlenen İnsanlar, Keşke Burada Ol-sa'lar, Düzelmesini İstedğim Durumlar... Bir Türlü Kelimelere Dökemediklerim, Yıllardır Söylemek İsteyip Söyleyemediklerim... Ne dersen...

Listeye yazar saklarsın biraz. Zihninden mürekkebe akar, oradan kâğıda. Biraz dağılır, dinlenir, kurur, sonra oturur.

Zihnindeki bakan gözle zihinden uçup kâğıda konana bakan ayırır belki. Yumuşar bakışların dışı dönükken...

Bekleyebilir, her şey biraz daha bekleyebilir.

Sen gücünü toplayıp listenin başına oturana kadar her şey bekleyebilir. Bir şey olmaz, hiçbir şey olmaz.

O yüzden acele etme. Her şey bu an, bu koşullarda, bu olanlarla çözülmek zorunda değil.

Bugüne, bu geceye yerleş. Yayıl hatta, tüm varlığıyla ana sarıl, zamanla birleş.

Gereklilikten alışkanlığa, oradan özgürlüğe bir yolculuğa çıkalım.

Havanın kokusunu alıyor musun? Mis gibi...

Bu yaşta, bu sen'le, bu sende geçirdiğin ilk ve son an. Bir sonrakine hepsi değişmiş olacak.

Biraz yürüyelim, gel.

Rüzgâr alsın götürsün içimizdeki tozları. Sıkışan yerleri açsın, düğümlenen sözleri, donmuş bakışları... Alsın götürsün bulutları. Saçlarımıza, düşlerimize, geçmişimize ve geçmemişlerimize yağmur yağsın.

Temiz havaya karışsın mis gibi toprak kokusu. Gel, tut elimi. Biraz yürüyelim.

Rüzgâr umuttan bize doğru esene dek, yağmur güneşten mutluluk getirene dek yürüyelim.

Yaşamanın baş döndürücü coşkusu tüm hücrelerimizi sarana dek...

Bugüne iyice yerleş, bu geceye...

Yapılacaklar, çözülecekler, küsülecekler yarına kalsın. Bugüne iyice yerleş. Yüreğini sıkan ne varsa kâğıt üstünde kalsın.

Yolculuğumuzu, yağmurumuzu, coşkimuzu hatırla. Gün doğana dek yürüyeceğiz.

Yalnız değilsin, hiçbirimiz yalnız değiliz.

Ev döndüğümüz değil, içinde yürüdüğümüz yerdir.

2. Mektup

Tanrı'nın Çocuklarına

Bazen Tanrı'nın dünyaya çocuklarını saçtığını düşünürüm. En yüksek tepelerden en derin vadilere... En kurak çöllerden en bereketli bahçelere...

Neden yuvada hissedemez kimse? Dünyanın öteki ucuna da gitse evini arar durur? Göçebe çadırını, çocukluğunu sığdırabildiği kalplere mi kurar?

Neden evinde hissedemez? Hisseder de bilemez mi yoksa? Bilir de yanılır mı?

Tanrı, dünyaya saçarken çocuklarını, hepsinin içine biraz özlem, biraz da yuvada hissedememe tohumu mu koyar?

Nereye düşerse yol, özlem baki kalır. Ne kadar yakınsa hedef, cevaplar uzaklaşır.

Belki avuçlarına baksa, o hep aradığı yuvayı görür gözleri. Yanı başında duran, hiç ulaşamam sandığı o çok değerli şeyi: Kendini.

Bilirsin, dünya kreşİ bir ömürdür.

3. Mektup

İçimdeki Yıldız Tohumlarına

“Bizim olan tek şey zamandır.”

Seneca

Küçükken annem ve babama, asıl “annem ve babam” tarafından emanet edildiğimi düşünürdüm. Asıl annem ve babam tarafından değil de belki, içine doğduğum yıldızlar kümesinin emaneti olarak...

Garip gelirlerdi bana, bir başka dünyanın tohumu gibi hissederdim onların yanında kendimi. Zaman zaman aynaya bakıp onların “gerçek annem ve babam olmadıklarını” hatırlatırdım kendime. Yüzüme, gözlerimin içine derin derin bakardım. Yıldızların alınma, ellerimin içindeki çizgilere, düşlerime yazdıklarını okumaya çalışırdım. Hangi parçamın nereden geldiğini anlamaya... Kendimi yalnız mı hissederdim? Belki... Sen hissetmez miydin?

Sadece su yetmez. O suyu içebilecek, emebilecek köklerin gelişmiş olması gerekir bitkilerin büyümesi için. Güneş yetmez. Gün doğduğunda ışığa yapraklarıyla tutunması gerekir bitkilerin. (En azından büyümek isteyenlerin.)

İhtiyacın olan her şeyin etrafında olması, o ihtiyacın karşılanacağı anlamına gelmez. Alabiliyor olmak gerekir. Donmuş anların arasında ve ötesinde görebiliyor, duyabiliyor, talep edebiliyor olmak. (Belki sonrasında tadını çıkarabiliyor olmak.)

Yoksa nefis bir sofrada aç kalmaktan farklı değildir yaşamak.

Uzun uzun bakardım aynaya. Odanın loş ışığı kirpiklerimde dolaşırdu. Hatırlamaya çalışırdım nereden geldiğimi. Onca varlığın içinde kendimi uzayda seyahat eden hüznü ve meraklı bir yolcu gibi hissetmemin sebebi neydi? Hayatta olmalarına rağmen kendimi “kimsenin çocuğu” gibi hissetmemin sebebi... Annem ve babam mıydı? Yoksa ben doğarken (ters gelmeyi ısrarla denediğim, başaramadığım şu dünyaya) nisan yağmurları yağmış, havadaki nem seviyesi ayarlarımı bozmuş, köklerimin gelişmesine engel mi olmuştu?

Nisan... Yüzyıllardır Ekim'i bekler durur. Mavi Dünya Güneş'in etrafındaki dönüşünü her tamamladığında; bu kez kavuşacaklarını umut eder, zaman geçtikçe gelen yeni yılın ötekilerden farklı olmadığı gerçeğine uyanır. Bilmez ki, düalitenin iki sipsivri ucu gibi, birbirlerini bulurlarsa... Varlar yok olacak. İğde kokulu bahar gecelerinde, el örgüsü kazağı ve soğuktan kızarmış burnuyla ona kavuşabileceği bir “gerçeğin” hayalini kurar. Bilmez... Maddeyle zamanın çarpıştığı o sonsuz noktada Ekim onu çoktan bulmuş. Nisan da tüm neşesi ve canlılığıyla, onun bereketli kızılığının bir parçası olmuş.

Bilirsin, böyle havalarda âşık olunur, tütüne başlanır, eve ekmele tuz götürmeyi unuttur insan. Orhan Veli gibilerine şiir yazdırır. Ve yine bilirsin, bu güzel havalar kimilerini mahveder, kimilerini de (yüksek ihtimalle benim gibilerini) susuz bırakır.

Herkes yemyeşil kabarık yapraklarıyla hayatta salınırken ben sararan yerleri saklamaya çalışmaktan yorulup asıl sorunun köklerimde olduğu

gerçeğine körleşmiştim belki. Belki tüm bunlar deli saçmasıydı. Gerçekten de yıldız takımından gelen (ve bu dünyanın suyuyla beslenemeyen) bir hüznü tohumdum...

“Dışlanan asla vazgeçmez. Rehberi, kokuyu bulana kadar, izleri bulana kadar, evi bulana kadar gitmeye devam eder.”¹

“Gerçek insanlar” da böyle hissediyor muydu acaba?

Böyle yalnız, böyle su içemediği bir dünyaya büyüsün diye bırakılmış gibi...

Koca bir okyanusun damla damla dünyaya gelmesi gibiydi insan olmak.

İçimizde ne taşıdığımızı, nereden geldiğimizi, neden yapıldığımızı bilmeden damladığımız yerde kaynağı bulmaya çalışıyorduk.

İçinden silinmeyen o yalnızlık hissi bundandı belki. Yüzeyinin her noktasının başka damlalarla temas etmesine alışmışken bir anda etrafını hava denen yüksüz tanecik yığınının sarması... Tanrı okyanusla kavga mı etmişti, maviliklere mi küsmüştü, ışıklı gecelerden, rayihalı yaz akşamlarından mı kalmaydı, canı mı sıkılmıştı bilinmez. Belki hepsi devasa bir kozmik hataydı. *Tanrı da ceza sahasında Metin Kurt gibi yalnızdı.*²

Öyle ya bu dünyadan önce hayat kolaydı. Birlikteyken. Parçalanmadan, neden yapıldığını biliyorken.

Buraya geldiğimizde neler olup bittiğini hatırlamıyorduk.

Parmaklarım aynıydı oysa. Dizlerim, kollarım aynıydı. Derim hatırlıyor muydu buraya nasıl geldiğimizi? Yanaklarım annemin karnındaki suyun neye benzediğini biliyordu. Oranın sıcaklığını, karanlığını tanıyordu burnum.

1 Clarissa P. Estes

2 Keşmeşeker - “Metin Kurt Yalnızlığı”

Hatırlıyorum diyordu bedenim. Neyi diye sorduğumda cevapsız kalıyordum. Çünkü bedenim dili bizim dilimizden farklıydı. Sadece hislerle, yoğunlukla, sıcaklıkla konuşuyordu benimle.

Damlayken her şey kolaydı. İçim dışımdan ayrı değildi. Benim hatırlamadığım şeyleri hatırlayan ama dilini anlamadığım için hep mesafeli bir yakınlıkla bakabildiğim, metanetimi en dış elektron kabuğunda yer kalmamış kararlı elementler gibi korumaya çalıştığım bir bedenim içinde değildim. Dolayısıyla tek bir “ben” vardı. Hatta bu, bir konu bile değildi. “Ben” titrini bedenim belki benden çok hak ediyordu. En başından, en başından beri o vardı çünkü. Belki tüm bu “ben”ler arasında kaybolup hepsine tek tek mektup yazmaktan fazlası değildi yaşamak. Belki dili ortadan kaldırıp, kelimeleri çöplere doldurup, koltuğun arkasına sıkışmış hatıraları balkondan aşağı atıp, benden gelen mistik, anlık ve sadece hislerle algılanabilen şeylere odaklanmaktı.

Şüphesiz bu lafları ardı ardına büyük bir keyif ve beceriyle sıralayan zihin karmaşıktırıyor hayati. İyi yıkanmamış bir tavada kalan bulaşık kokusu gibi, belli belirsiz, günlerimin yüzünü ekşitiyordu.

Kendi zihnine sığmak, oluşunda kalmak ne zor değil mi?

Çocukluğundan beri.

Kendini bildin bileli.

Belki hiç bilmedin kendini.

Bedenim konuştuğu dilde hiçbir şey bu kadar kompleks, pullu ve yapış yapış değildi. Öyle ya, o en başından beri buradaydı. En başından beri.

“... ancak bütünle birlikte ve bütünün içinde anlaşılabilirler. Hep birlikte tek bir sistem oluştururlar. Ve bütün, parçaların toplamından çok daha fazlasıdır.”

Deterministik, mavi cüppeli ve kendini beğenmiş bir kaos... Dağlardan inen baharı; ılık, şefkatli esintileri, reçel kokulu ezgilerle ısınan neşemizi getiren kaos... Yazgısını unutmak için takvimini sabun köpüğüyle doldurmaya çalışanlara, şemsiyesini ve onurunu evde unutanlara, rüzgârdan burnu kızaranlara ılık ve telaşsız günleri hediye eden kaos...

“Hayat, kendini hiçbir parçaya sıkıştırılamayacak bir güç olarak ifade eder.”

Belki de ben, ömür boyu kalacağım bir kreşe (dünya) bırakılmış bir küçücük yürek, mutlak ayrılık olmadığını kendime hatırlatarak, ne kadar uzun sürse de sonunda aileme, “gerçek evime” kavuşmayı bekliyorumdur. (Bilirsin, dünya kreşi bir ömürdür. Diğer kreşler gibi değil. Her insan için farklı zamanlarda biter. Ne kadar uzun sürdüğü değil, ne kadar güzel olduğu önemlidir. Ve belki, Marcus Aurelius’un söylediği gibi; ömrün uzunluğundan bağımsız, şimdiki zaman herkes için birdir ve elimizde olan tek şey budur.)

Aslında bu, nerede doğarsa doğsun, kim olursa olsun, ne kadar su verilirse verilsin, kreşe bırakılmış tüm yıldız tohumlarının içinde var olan bir boşluk, bir eksiklik midir? Yoksa tuhaf ve hüznü bir çocuğun annesinden, babasından alamadığını düşündüğü sevgiyi sonunda (uzak da olsa) bir yerden alacağına (veya bir zamanlar aldığına) dair umudunu korumak için kendi kendine anlattığı bir masaldan mı ibarettir?

İçimdeki tüm yıldız tohumlarına

Kendini yalnız hisseden tüm çocuklara

Annesiz ve babasız kaldığımız tüm zamanlara

Uzayda seyahat eden hüznü ruhlara

Ve “gerçek evime” bir gün dönmeyi uman tüm kreş yolcularına...

İnsan: Yeryüzünün en şımarık çocuğu.

4. Mektup

İçimdeki Dünyaya

Kendimi bazen bir fasulye gibi hissediyorum. Köklü ağaçların, balta girmemiş ormanların içinde... Bir minik fasulye... Hava sert, toprak acımasız. Hayatta kalmak, serpilmek kolay değil.

Ağaçların kökleriyle birbirine su taşıdığını görüyorum. Birbirlerine can oluyorlar. Bense bir minik fasulye. Köklerim nerede?

Kendimi geldiğim yerden, toprağımdan, suyumdan uzakta hissediyorum. Temassız...

Bir minik fasulye...

Kafamı kaldırıyorum, güneş kirpiklerimi öpüyor.

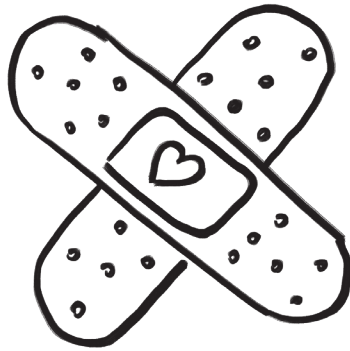
İçimdeki dünyanın cevabı...

Öyleyse sürekli başka kökleri, ormanları düşüneceğine...

Koca çınarların içinde ben bir minik fasulyeyim diyeceğine...

Sadece *ol*.

Bir minik fasulye *ol*.

“Tohum da, harman da sensin!”

Stefano D’Anna

5. Mektup

Kanayan Bacağına Rağmen Koşmayı Bırakmayan Parçama

Nereye yetişmeye çalışıyorum?

Altı yedi yaşlarındayım. Arka bahçede oyun oynuyoruz. Keyfim yerinde, çocukluğumun coşkusu dolaşüyor ruhumda, hava nefis. Güneş kirpiklerimi okşuyor, koşuyorum.

Zihnimden geçen tek bir düşünce bile yok. O kadar bırakmışım kendimi yaşamaya. Rüzgâr saçlarıma karışıyor, nasıl hayat doluyum anlata-mam. Koşuyorum, koşuyorum.

Derken ayağım taşa takılıyor. Tepetaklak oluyorum.

Oyuna dönmeliyim.

O kadar kötü düşünüyorum ki dizlerim kan içinde kalıyor. Eve gidiyorum, yaralarımı bakıyoruz.

Oyuna dönmeliyim.

Sağ dizimde minik bir et sıyrılmış, kemiği görebiliyorum. Çok korkuyorum.

Oyuna dönmeliyim.

Ağlamıyorum, sıkıyorum kendimi. Acıyı hissetmiyorum.

Oyuna dönüyorum.

Yıllar geçiyor.

Fark ediyorum ki ben kendimi duymuyorum. Acıyı hissetmemek için ne gerekiyorsa yapıyorum. Bedenim benden çok uzakta. Aramızda incecik, yılların eskitemediği bir göbek bağı var. O kadar az sinyal geliyor ki ondan bana, ne diyor anlamıyorum.

Anlamıyorum, çünkü herkes koşarken öylece durmaktan korkuyorum.

Ya yarışta sona kalırsam?

Ya vaktinde yetişemezsem?

Ya kaybolursam?

Daha kötüsü... Ya yapayalnız kalırsam?

Üst üste binen sorular nefesime oturuyor. Ayağa kalkıp koşmam için her yerimden sıkıştırıyorlar beni, şimdiye düşüyorum.

Gölün üzerinde belli belirsiz süzülen yansımalar... Kuş sesleri, üstümde hafif hafif gezinen güneş, zihnimde düşünceler, karnımda çözülmeyi bekleyen düğümler... Sana ulaşmam gerek ama gelsen ne diyeceğim? “Ben yine kayboldum.” Sabahları neden uyandığımı bilmiyorum. Varlığımın bir amacı yok gibi hissediyorum. Var olmayı beceremiyorum, sanki rasgele yaşıyorum. *Öyle deme, kuşun kanadının sesini duymak bile güzel. Ağaçların hışırtısı, gökyüzünün mavisi...*

Benim derdim ne? Nasıl görüyorlar beni? Aklımı, zihnimde işleyen pussuz mekanizmaları? Ne kadar değerliyim? Biliyorlar mı? Eskiden bunu “bildirmek” için ne çok çabalardım...

Dokuz yaşındayım, yüzme kursuna gidiyorum. Bir kız var. Sarı saçlı, nemrut gölge. Ailelerimizin yanında bana çok iyi davranıyor, kursta tek başımıza kaldığımızda ise konuşmuyor benimle. Evrenin sonuna atılasıca, babil balıklarına yem edilesice. Üzülüyorum, neden konuşmuyor?

Anlamaya çalışıyorum, bu durum beni neden bu kadar incitiyor? Neden havuzun tadını çıkaramıyorum, neden “Elveda ve tüm balıklar için teşekkürler” deyip kendi yoluma bakamıyorum. Ne olur? Başka insanlar olmazsa, beni sevmezlerse, dışarlarsa, değerli bulmazlarsa, çok boktan biri olduğumu düşünürlerse, yaralarımı görürlerse ne olur? *Koşmazsan düşer misin?*

Onlardan biri olmadığımı anlarsalarsa...

Onlardan biri... Kimlerdenim ki ben? Sadece annemden ve babamdan? Onların içinde dahi yabancı kalmıyor muyum?

Kalabalıkta var olmak neden bunca çaba gerektiriyor? *Ağaçların hışırtısı, gökyüzünün mavisini...*

Ne zaman uyandı içimdeki bu sesler? Uykuya dalmadan önceki anlar arasında zihnimden miskinçe geçen diyalogları yakalamaya çalışıyorum. Kim konuşuyor bu kadar? Söyleyecekleri neden hiç bitmiyor? *Zamansız bir okyanus...*

Eksik hissediyorum kendimi, yetersiz... Bu öyle derin, öyle derin bir yerden geliyor ki... Sanki dünyayla aramda duvarları anne rahminden örülmüş bir bağ var. Karın boşluğumun altından, sanrılarımın tam ortasından toprağa bağlıyor beni: Şeylerin nemli tabiatına...

Oradan sızıyor bünyeme utanç, yetersizlik sancıları; değersiz, tuhaf varoluş tanecikleri. Bünyem öyle alışık ki o taneciklere... Anında kanıma karışıyor, zihnimin etrafını el ele vermiş tomurcuklar gibi sarıveriyorlar. Düşünemiyorum. *Düşlerin ve düşüncelerin kokusu...*

Görünmez sarmaşıklar, ısırğan otları... Günden güne beni ağırlaştıran ve hareketsiz bırakan bir yük gibi. İsteyerek taşıdığım, kendimi kontrolsüzce içine bıraktığım ve hiç fark edmeden kölesi olduğum bir yük. Böyle olsun istemediğim ama içinde kaybolduğum...

Zaten'le başlayan donuk, cansız cümleler... Çaresizce, kendi –hüzünlü– çapımda sonlanıyor. Kalbim çok alışıktır böyle hissetmeye. Boynum hemen bükülüyor, dudaklarım büzülüyor, geceden bozma bakışlarım yere yöneliyor. Dünyanın büyüklüğü karşısında suçlulukla kıvranan, hayli hassas antenleriyle varoluşun tüm karanlığını içine çeken bir böcek gibi...

Nefeslerim yetmiyor böyle zamanlarda. İçimde ağır ve ıslak bir battaniye. Beni kalabalıklardan uzak tutan, yeraltındaki inimden çıkarmayan, tözden eski bir keçeden yapılma, küflü, soluksuz bir battaniye... Boynumu güneşe uzatacak bir açmamış buğdayken toprağın altından bileğime yapışan kemiksiz ellerle çekiyor beni. *Tohum da harman da sensin...*

İnsanın içindeki hayatı emen, gözbebeklerindeki ışığı söndüren, derin ve güçlü bir his... Bileklerimi kavrayan el yavaş yavaş, kendinden emin, boğazıma kadar sıkıyor içimi. En çok karnımda, biraz göğsümde ve son olarak boğazımda hissediyorum varlığını. Baskılıyor beni. Varlığımın üzerine çamurlu postallarıyla basıyor sanki.

Hiç doymayışlarımın, kendimi unutuşlarımın sebebi bu mu? Dışarıdan anlaşılıyor mu? Bilmiyorum.

Kendimi bu kadar bıraktığımı bilmesinler istiyorum. Biraz tahmin ediyor, seziyor olabilirler ama tümünü bilmesinler. Ne olur bilmesinler. Yalnız kaldığımda, günün meşguliyeti pılımı pırtını toplayıp yavaş yavaş çekilirken zihnime dolanları, içimdeki o hüzünlü şarkıyı, ne kadar derine düştüğümü bilmesinler. Çoğu zaman yaşamak için sebepsiz kaldığımı, onca coşkuyu ve bulantıyı aynı anda kalbime nasıl sığdırdığıma şaşırıldığımı, ruhumun yüzyıllardır neye aç kaldığını bilmeden doymaya çalıştığını bilmesinler.

İniyorum, daha derine, daha derine, en derine: Beyaz fayanstan bir oda. Ferah, geniş, steril ve kedersiz. Ondan başka şey yok derinde. Sıfır noktası. *Asklepios'a bir horoz borcumuz var...*

Bugün ben, oyuna dönmek istemiyorum.

Bacağım kanyorsa ağlamak, mutsuzsam surat asmak... Yorgunsam öylece durmak, çaresizsem koltuğun kenarına kıvrılmak istiyorum.

Bugün, oyuna dönmek istemiyorum ben.

Koltuğun ucuna kıvrılıp kalbime, açıklığıma, hislerime ve battaniyeme sarılmak istiyorum. Kendimi zorlamadan, çekiştirmeden, uzatıp kısaltmadan, sündürüp sıkıştırmadan öylece var olmak istiyorum. *Mümkün mü?*

Bugün, koşmak istemiyorum.

Sürüdeki herkes tozu dumana katıp depar atarken içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Bırakıyorum.

Suçlu değilim; eksik ya da yanlış değilim.

Olduğum halimle yeterliyim.

Bu kadarı yeterli.

Bu kadarı yeterli.